

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πρὶν ξαναγυρίσει στὸ σπίτι του, προμηθεύθηκε ἀπλᾶ, ἀλλὰ ἀναπαυτικώτατα ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα παράγγειλε νὰ τοῦ στείλουν στὸ σπίτι του. Στὸ ἴδιο σπίτι, στὸ ὁποῖο καθόντουσαν, ὑπῆρχε ἀδειανὸ στὸ πέμπτο πάτωμα ἕνα ὠραῖο διαμέρισμα, ὅπου ἡ Τερέζα θὰ εἶχε ὅλες τὶς ἀνέσεις της.

Ὁ Ἀνδρέας τὸ νοίκιασε, ἂν καὶ ἔλπιζε ὅτι ἡ Τερέζα δὲν θὰ ἔμενε πολὺ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Πολὺ γρήγορα, θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἐγκαταστήσει σὲ καλύτερο.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πυρετὸς τῆς νέας γυναίκας εἶχε πέσει πρὶν ἀπὸ δύο μέρες.

Τὴν ἄλλη μέρα, πού ἦταν Κυριακὴ, ἡ Τερέζα σηκώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι της κι' ἐνοιωσε τὸν ἑαυτὸ της ἀρκετὰ δυνατὸ. Ἐκεῖνο ὅμως πού τῆς ἔκανε ἐντύπωση ἦταν ὅτι τὰ πρόσωπα ὄλων γύρω της εἶχαν μυστηριώδες ὄφος.

Ἡ Φράγκα, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἤθελε νὰ κάνῃ διάφορα ψώνια, ἔβγαινε κάθε τόσο ἔξω καὶ, ὅταν γύριζε, δὲν ἔμενε οὔτε στιγμὴ ἀκίνητη.

— Δὲν ἐτοιμάσες ἀκόμα τὸ τραπέζι; ρώτησε σὲ κάποια στιγμὴ ἡ Τερέζα τὴν ἀδελφὴ της.

— Εἶνε ἐτοιμὸ κιόλας, τῆς ἀπάντησε ἡ Φράγκα.

Ἡ Τερέζα κύτταξε γύρω της ξαφνιασμένη.

— Δὲν θὰ φᾶμε ἐδῶ σήμερα, τῆς εἶπε σὰ ν' ἀπαντοῦσε στὴν ἀπορία της ἡ Φράγκα. Ἀφοῦ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού θὰ φᾶς κι' ἐσὺ μαζὺ μας, ἐτοιμάσα τὸ τραπέζι στὸ δικό σου διαμέρισμα.

— Μὰ ἐκεῖ δὲν μᾶς χωράει! εἶπε ἡ Τερέζα. Πού θὰ σταθοῦμε;

— Ἄς πᾶμε πρῶτα, τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας ἡ Φράγκα, καὶ τὶς παρατηρήσεις σου τὶς κάνεις ἀργότερα... Ἀνδρέα, πρόσφερε τῆς τὸ μπράτσο σου. Ἴσως δὲν θάχῃ ἀκόμη δυνατότητα νὰ περπατήσῃ μόνη!...

Ὁ Ἀνδρέας ἔδωσε τὸ μπράτσο του στὴ σύζυγό του καὶ βγήκαν ἔξω. Ἀντὶ ὅμως νὰ σταματήσῃ μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ δωατοῦ ὅπου καθόντουσαν πρὶν τοὺς παραχωρήσῃ ὁ Ροβέρτος τὸ διαμέρισμά του, ἔξακολούθησε νὰ προχωρῇ ἀργὰ μαζὺ μὲ τὴ σύζυγό του πρὸς τὴ σκάλα.

— Μὰ πού μὲ πᾶς; ρώτησε ἡ Τερέζα, μόλις τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ. Μήπως τὰ ἔχασες ἀπὸ τὴ χαρὰ σου πού μὲ βλέπεις καλά;

— Ὅχι, ὄχι, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας χαμογελῶντας. Ἄφησέ με νὰ σὲ ὀδηγήσω καὶ κάνε λίγη ὑπομονή.

Σὲ λίγο ἔμπαιναν στὸ ἀνετὸ διαμέρισμα πού εἶχε νοικιάσει γιὰ τὴ σύζυγό του.

Ἡ Φράγκα εἶχε γεμίσει ὅλο τὸν τόπο μὲ λουλούδια καὶ ὁ Ροβέρτος εἶχε τοποθετήσῃ σ' αὐτὸ τὰ ὠραιότερα ἀγάλματά του.

Ἡ Τερέζα, ἂν καὶ εἶχε περάσει ὅλη σχεδὸν τὴ ζωὴ της μέσῃ σὲ πολυτελὴ μέγαρα, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς κι' ἐκπλήξεως μόλις θρέθηκε ἐκεῖ μέσα, τόσο ὅλα γύρω της ἦσαν κομψὰ καὶ ἔθελγαν τὰ μάτια.

Τὸ διαμέρισμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ κρεβατοκάμαρα, τραπεζαρία καὶ σαλονάκι, μὰ ὅλα ἦσαν μὲ τόσο γούστο ἐπιπλωμένα, ὥστε εὐχαρίστως θὰ ζοῦσε ἐκεῖ μέσα καὶ μιὰ κυρία τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας.

Μέσα σ' ἕνα γραφεῖο, ὁ Ἀνδρέας εἶχε βάλει ὅλα τὰ χρήματα πού τοῦ ἔμειναν ἀπ' αὐτὰ πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ θάρωνη Γιάκομπσεν.

— Ἐδῶ θρίσκειται, ἀγαπημένη μου, ὅλη ἡ περιουσία σου, εἶπε στὴν Τερέζα. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήσω νὰ σοῦ στείλω καὶ ἄλλα. Τώρα πρέπει νὰ φανῆς γενναία καὶ νὰ κάνῃς ὑπομονή.

— ὦ! αὐτὸ τὸ διαμέρισμα θὰ μοῦ φαινόταν τὸ ὠραιότερο τοῦ κόσμου, ἂν ἔμενες καὶ σὺ κοντά μου. Ἀλλοίμονο ὅμως, εἶμαι καταδικασμένη νὰ ζῶ ὀλομόναχη.

— Θὰ ἔρχομαι ἐγὼ κάθε μέρα, εἶπεν ἡ Φράγκα.

— Ἐξ ἄλλου, εἶπε ὁ Ἀνδρέας, θὰ ἔρχεται κι' ὁ Ροβέρτος

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟῦ

νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ σένα. Δὲν εἶν' ἔτσι. Ροβέρτε; Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες κιόλας. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ τὴν Τερέζα καὶ θὰ φύγω ἡσυχῶς.

— Αὐτὸ, ἐννοεῖται, ἀπάντησε ὁ νέος, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

Ἐν τούτοις, παρ' ὅλη τὴν γενναίότητα τοῦ Ἀνδρέα, παρ' ὅλη τὴν ἀνεξάντλητη καλωσύνη τῆς Φράγκα καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ Ροβέρτου, ἡ τελευταῖες στιγμὲς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως, ὑπῆρξαν τρομερὲς γιὰ τὴν Τερέζα. Κα-

νένας λόγος, καμμιά σκέψις δὲν μπορούσε νὰ μετριάσῃ τὴ λύπη της.

Ὅταν ἔφτασε ἡ τελευταία στιγμὴ, ἐπέμεινε νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ ὁ Ἀνδρέας πού δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, παρακάλεσε τὴν Φράγκα καὶ τὸν Ροβέρτο νὰ τοὺς συνοδεύσουν κι' αὐτοὶ καὶ νὰ μὴν ἀφήσουν καθόλου μόνη της τὴν Τερέζα.

Μπήκαν σ' ἕνα ἀμάξι κ' οἱ τέσσερες καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά. Ἡ Τερέζα εἶχε καθίσει κοντὰ στὸν Ἀνδρέα, τοῦ κρατοῦσε τὰ χέρια, καὶ ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι της στὸν ὤμο του, ἔκλαιγε σιωπηλὰ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προφέρῃ λέξι. Τοῦ κάκου ἡ Φράγκα κι' ὁ Ροβέρτος κατέβαλλαν ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴ λύπη της. Τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία, γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Ἡ Τερέζα φαινόταν πὼς δὲν ἀκούγε, πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτε.

Ἐφτασαν τέλος στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Ἐκεῖ ἡ τελευταῖες στιγμὲς πέρασαν πολὺ θιαστικά, γιὰ τὸ τραῖνο θὰ ἔφευγε ἀμέσως.

Ὁ Ἀνδρέας, ἀφοῦ τοποθέτησε τὰ πράγματά του σ' ἕνα βαγόνι, κατέθηκε πάλι θιαστικά, φίλησε τὴ Φράγκα, ἔπειτα τὸ Ροβέρτο καὶ τέλος, ἀγκαλιάζοντας τὴν Τερέζα, τὴν ἔσφιξε ἀπάνω στὴν καρδιά του.

Ἡ νέα γυναίκα ἦταν σὲ τόσο ἐλεεινὴ κατάστασι, ὥστε μὲ δυσκολία ἀντιλαμβανόταν τί γινόταν γύρω της καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

— Ἀντίο, Τερέζα μου, χαῖρε! ἔλεγε ὁ Ἀνδρέας, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς του. Πρέπει νὰ φανῆς γενναία... Προσπάθησε!... Δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ συναντηθοῦμε καὶ πάλι...

Μὰ βλέποντας τὴ χλωμάδα της νὰ μεγαλώνῃ ὀλοένα, τὴν ἀπόθεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ροβέρτου καὶ εἶπε:

— Σοῦ τὴν ἐμπιστεύομαι. Ἡ Φράγκα κι' ἐσὺ θὰ τὴν προσέχετε!

— Θὰ τὴν προσέχω κι' ἐγὼ! φώναξε ἡ μὴς Σίμπυλ, ἡ ὁποία ἔφτασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ λαχανιασμένη στὸ σταθμὸ. Ξέρεις, Ἀνδρέα, πὼς εἶνε κόρες μου κ' ἡ δυό...

Μὰ ὁ Ἀνδρέας δὲν πρόφτασε ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ κουδοῦνι τῆς ἀναχωρήσεως εἶχε σημάνει κ' ἡ ἀμαξοστοιχία ξεκινούσε ἀργά... Γιὰ νὰ τὴν προφτάσῃ ἀναγκάστηκε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πηδήσῃ.

Ἐνῶ ὁ σιδηρόδρομος ἀπομακρυνόταν, ὁ Ροβέρτος, ἡ Φράγκα καὶ ἡ μὴς Σίμπυλ, τοποθετοῦσαν τὴν Τερέζα, σχεδὸν ἀναίσθητη παιδί, ἀπάνω σ' ἕνα πάγκο. Ἡ Φράγκα εἶχε μαζὺ της ἕνα φιαλίδιο μὲ ἄλατα, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα, ὁ Ροβέρτος ἔτρεξε νὰ φέρῃ ἕνα ποτήρι νερό.

Καθὼς ξαναγύριζε θιαστικὸς συνάντησε μιὰ μαυροφορεμένη κυρία, ἡλικιωμένη λίγο, ἀλλὰ θαυμασίως ὠραία, ἡ ὁποία φαινόταν νὰ προχωρῇ κι' αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπου θρῖσκόντουσαν ἡ Φράγκα κ' ἡ μὴς Σίμπυλ.

Μὲ τὴ θία πού προχωροῦσε ὁ Ροβέρτος τὴν ἔσπρωξε ἐλαφρὰ καὶ, καθὼς ὑποκλίθηκε γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην, τὰ μάτια του συναντήθηκαν μὲ τὰ δικά της.

— Συγγνώμην, κυρία μου, ψιθύρισε. Εἶμαι ἀδικαιολόγητος γιὰ τὴν ἀπροσεξία μου.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ἔκανε τὴ μαυροφορεμένη κυρία ν' ἀνατριχιάσῃ καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχή. Ἐπειτα χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἡ ἀπροσεξία εἶνε φυσικὸ πρᾶγμα.

Τὸ χαμόγελό της καὶ τὸ γλυκὸ βλέμμα πού τοῦ ἔρριξε καταγοήτευσαν τὸ νεαρὸ γλύπτη.

«Θεέ μου! εἶπε μέσα του. Πόσο γλυκειά, πόσο συμπαθητική εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία».

Ἄλλὰ ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ, γιατί ἡ Φράγκα περιμένε ἀνυπόμονα τὸ νερό.

Σὲ λίγο ἡ Τερέζα συνήλθε κι' ἀνοίξε τὰ μάτια της. Μόλις εἶδε τὴν Σίμπυλ κοντά της, πῆρε τὸ χέρι της στὸ δικό της καὶ ψιθύρισε:

— "Α! καλὴ μου Σίμπυλ, τί μεγάλη δυστυχία εἶνε αὐτὴ γιὰ μένα!

— Πρέπει νὰ φανῆς γενναία! τῆς ἀπάντησε ἡ Σίμπυλ. Κι' ἂν ἔφυγε, μήπως δὲν θὰ ξαναγουρίση; "Επειτα ὅσο θὰ λείπη, δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε μόνη.

Ἡ Φράγκα ἔκλαιγε. Ἐξαφνα ὅμως τὸ βλέμμα της ἔλαμψε χαρούμενα. Πίσω ἀπ' τὸ Ροβέρτο εἶχε διακρίνει τὴν θαρῶνη Γιάκομπσεν, γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ μαυροφορεμένη κυρία μὲ τὴν ὁποία εἶχε διασταυρωθῇ πρὸ ὀλίγου ὁ Ροβέρτος.

Ἡ θαρῶνη πλησίασε τότε τὴν Τερέζα καὶ τῆς εἶπε:

— Φάνηκες γενναία, Τερέζα, ἀφήνοντας τὸ σύζυγό σου νὰ φύγει μόνος. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ μόνη μου νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴ συγκίνησί μου γιὰ τὴν γενναία ἀπόφασί σου καὶ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι ὁ χωρισμός σας δὲν θὰ θαστήξει πολὺ.

— "Ἄς μοῦ λείπουν οἱ ἔπαινοί σας, ἀπάντησε ἡ Τερέζα πού ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ τὴν τρέλλαινε... Κάνετε τὸ καλὸ μὲ τρόπο τρομερὸ γιὰ μένα, χωρίζοντάς με ἀπὸ τὸν μόνον ἀνθρώπο πού μ' ἀγαπάει καὶ θέλει τὴν εὐτυχία μου!

— Καὶ τί εἶνε μπροστά σ' ἄλλη μας τὴ ζωὴ ὁ χωρισμός γιὰ δύο ἢ τρία χρόνια, ὅταν ἀπ' αὐτὸν θὰ προκύψῃ μιὰ μεγάλη εὐτυχία; εἶπε ἡ Παυλίνα. Ἄντι νὰ με καταριέσαι, θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ μ' εὐλογῆς, γιατί σοῦ παρέχω τὸν τρόπο ν' ἀποδείξῃς σ' ὅλο τὸν κόσμον ὅτι δὲν διάλεξες γιὰ σύζυγο ἕναν τυχοδιώκτη πού ἀπέβλεπε στὴν περιουσία σου καὶ στὶς ἀριστοκρατικές σου σχέσεις, ἀλλὰ ἕναν ἄνδρα γενναῖο, ἀποφασισμένο νὰ μοχθήσῃ γιὰ σένα καὶ ἱκανὸ μονάχα μὲ τὴν δραστηριότητά του καὶ τίς δικές του δυνάμεις ν' ἀποκτήσῃ περιουσία.

Ὁ Ροβέρτος ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ καὶ βλέποντας τὴ μεγαλοψυχία πού ἔλαμπε στὰ μάτια τῆς θαρῶνης, ἔνοιωθε μιὰ θαυμάσια συγκίνησι. Ἡ φωνὴ της ἔφτανε ὡς τὴν καρδιά του.

— Σὰς παρακαλῶ, ἀπάντησε ἡ Τερέζα, ἀφήστε με ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τώρα δὲν βλέπω, δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι με χώρισαν ἀπὸ τὸ σύζυγό μου. Ἀργότερα θὰ μπορέσω νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Τώρα ὅμως ἀφήστε με στὴ θλίψι μου.

— "Α! Τερέζα! φώναξε ἡ Φράγκα χωρὶς νὰ θέλῃ. Εἶσαι ἄδικη! Εἶσαι σκληρὴ!

Καί, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς θαρῶνης Γιάκομπσεν, ψιθύρισε μ' ἀπέραντη λατρεία:

— Χρυσὴ μου νουνά, σὲ παρακαλῶ, συγχώρησέ την! Εἶνε τόσο πολὺ λυπημένη!... Δὲν θ' ἀργήσῃ ὅμως νὰ συνέλθῃ καὶ ν' ἀλλάξῃ... Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ ὑπερευλογῶ γιὰ ὅσα ἔκανες καὶ προπάντων γιατί ἀποφάσιες νάρθῃς ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ!...

Ἐνα χαμόγελο θείας γλυκύτητος φώτισε τὸ πρόσωπο τῆς θαρῶνης καὶ ἀπάντησε μὲ ἀπειρη συγκίνησι στὴ Φράγκα, πού τόσο καλὰ τὴν καταλάβαινε:

— Ἐννοια σου! Δὲν πειράζομαι μὲ τὰ λόγια τῆς Τερέζας, καλὴ μου κι' ἀκριβὴ Φράγκα, γιατί ξέρω πόσο ὑπόφέρει. Ἐξακολούθησε ἐσὺ νὰ τὴν παρηγορῆς καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Ὅταν κατόπιν ἡσυχάσῃ, πές της ὅτι τὴν συγχωρῶ κι' ὅτι εἶμαι ἔτοιμη, ὅπως ἄλλοτε, νὰ τὴ δεχθῶ στὴν ἀγκαλιά μου μὲ στοργή.

Ἡ φωνή, μὲ τὴν ὁποία ἡ Παυλίνα ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ, ἦταν τόσο ἐκφραστικὴ καὶ γλυκειά, ὥστε ὁ Ροβέρτος λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ γονατιστὸς μπροστά της καὶ νὰ

φιλήσῃ τὴν ἄκρη τοῦ φορέματος τῆς γυναίκας ἐκείνης, πού φαινόταν πὼς ἀγαποῦσε μέχρι λατρείας τὴν Φράγκα.

Ἐνοιωσε τάχα κ' ἡ θαρῶνη τὴν θαθεῖα ἐντύπωσι πού ἔκανε στὴν ψυχὴ τοῦ νέου; Ἴσως... Γιατί, πρὶν ἀπομακρυνθῇ, συνοδευομένη γιὰ λίγο διάστημα ἀπὸ τὴ Φράγκα, ἔρριξε στὸ Ροβέρτο ἕνα βλέμμα τόσο πολὺ γλυκὸ καὶ θαθὺ, ὥστε ὁ νέος φαντάσθηκε πὼς ἔτσι καὶ μιὰ μητέρα θάπρεπε νὰ κυττάξῃ τὸ ἀγαπημένο της παιδί...

Δ'

ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Πέρασαν δεκαοχτὼ μῆνες.

Ἡ Τερέζα, ἐπιμένοντας στὶς παλιές της ιδέες, θέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργάζεται ὡς στοιχειοθέτις.

— Ἐν πρώτοις, ἔλεγε στὴ Φράγκα καὶ στὴν Σίμπυλ, ἀφοῦ ὁ Ἄνδρέας ἐργάζεται τόσο σκληρὰ, γιατί νὰ πάψω νὰ ἐργάζομαι ἐγώ; Ἐπειτα στὸ τυπογραφεῖο ξεχνᾶω καὶ διασκεδάζω κάπως... Ἡ ἐργασία ἐλαφρώνει τὴ θλίψι μου...

Ἡ μὴς Σίμπυλ προσπάθησε νὰ τὴν κἀνῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ἀντιθέτως, ἡ Φράγκα ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀπόφασί της καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε.

Σ' ἕνα μόνο πράγμα, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσαν συχνά, διαφαινοῦσαν ἡ δύο ἀδελφές: Ἡ Τερέζα ἐξακολουθοῦσε νὰ μη-

σικακῆ ἐναντίον τῆς θαρῶνης Γιάκομπσεν, δὲν μπορούσε νὰ τὴ συγχωρήσῃ γιατί τὴ χώρισε ἀπὸ τὸν Ἄνδρέα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἠθελε νὰ τὴν ξαναἰδῇ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἄνδρέας ἔγραφε συχνά. Ἡ ὑγεία του ἦταν περίφημα, δούλευε ἀκούραστα καὶ ἡ ἐπιτυχία ξεπερνοῦσε κάθε προσδοκία. Τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θρῖσκόταν ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ σμήνη κακούργων καὶ τυχοδιωκτῶν κάθε εἶδους. Μὰ εἶχε κατορθώσει νὰ τοὺς ἐπιβλήθῃ καὶ ὅλοι τὸν ἀναγνώριζαν γιὰ κύριό τους. Ὁ σεβασμὸς τοὺς ἀπέναντί του ἔφτανε μέχρι φανατισμοῦ. Αὐτὸ ὅμως τὸ κατῶρθωσε, ἀφοῦ προηγουμένως σκότωσε μὲ τὸ πιστόλι τοῦ δυο - τρία ἀπὸ τὰ καθάρματα αὐτὰ, πού εἶχαν τολμήσει νὰ τοῦ ἀντιμιλήσουν.

Ὡστόσο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, εἶχε ἀνακαλύψει στὸ βουνὸ ἕνα εἶδος ἀνοιχτοῦ σπηλαίου στὴ μέση ἑνὸς κολοσσιαίου βράχου, ὅπου δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ πλησιάσῃ παρὰ μόνο

ἀπὸ μιὰ μεριά. Ὁ Ἄνδρέας εἶχε κλείσει καλὰ τὸ μέρος αὐτὸ καὶ τὸ εἶχε μεταβάλῃ σ' ἀληθινὸ φρούριο. Στὴν πρόσοψί του εἶχε χτίσει τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ, ἀπόθετε τὸ χρυσάφι πού ἔβγαζε ἀπὸ τὸ μεταλλεῖο, ὑπὸ τὴν φύλαξι δύο τρομερῶν μολοσσῶν.

Μιὰ νέα σχετικῶς γυναίκα, μισότρελλη καὶ βουβὴ, μὲ κατάλευκα μαλλιά καὶ κατάμαυρα μάτια καὶ μὲ μιὰ ἐκφρασι θαθεῖας ὀδύνης ἀποτυπωμένη στὴ γλυκύτατη φυσιολογία της, τὴν ὁποία ὁ Ἄνδρέας εἶχε συναντήσῃ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἦταν τὸ μόνον πρόσωπο πού πλησίαζε στὸ σπηλαῖό του, τὸ ὁποῖο ἄλλωστε φρουροῦσε ἐξ ἴσου καλὰ μὲ τὰ σκυλιὰ, χάρις στὸν τρόπο πού, ὡς τρελλή, προκαλοῦσε στοὺς δεισιδαίμονες κατοίκους τοῦ τόπου...

Ὅλ' αὐτὰ, πού τὰ διάβαζε ἡ Τερέζα στὴ Φράγκα, στὴν μὴς Σίμπυλ καὶ στὸ Ροβέρτο, κινούσαν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν περιέργειά τους...

Ἐνὸς ἀπροσδόκητο γεγονὸς τάρραξε ἔξαφνα τὴ γαλήνη τῆς ζωῆς τῶν ἡρώων μας: Ἡ τόσο ἀφωσιωμένη σ' αὐτοὺς θυρωρὸς, ἡ καλὴ κυρὰ-Σαμουήλ πού τοὺς λάτρευε, εἶχε πεθάνει.

Ὁ Ροβέρτος κ' ἡ Τερέζα πού τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ, λυπήθηκαν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸν θάνατό της. Κι' ἐπειδὴ ἡ νέα θυρωρὸς πού τὴ διαδέχθηκε, κάποια κυρὰ-Ρένιερι, μιὰ γυναίκα μελαψὴ κι' ἀλλοίθωρη, τοὺς φάνηκε πολὺ φλύαρη κι'

— "ὦ! αὐτὸ τὸ διαμέρισμα θὰ μοῦ φαινόταν τὸ ὠραιότερο τοῦ κόσμου, ἂν ἔμενες καὶ σὺ κοντά μου..."

αδιάκριτη, αποφάσισαν να σιγουρίζουν στο εξής μόνοι τους τα διαμερίσματά τους και να μην έχουν καμιά επικοινωνία μαζί της.

Η κυρά Ρενιέρι, μνησικακώντας γι' αυτό, ώρκίστηκε να τους έκδικηθῆ...

Είχε φτάσει πειά ή εποχή που οί ντε Ροσβέλ θά πήγαιναν όπως κάθε χρόνο, να παραθερίσουν στη Νορμανδία. Η Φράγκα, που θ' ακολουθούσε κι' αυτή τους γονείς της, με την πρόβλεψη του προσωρινού χωρισμού, ενεθάρρυνε τόν ξέρωτα του Ροβέρτου. "Ετσι, χωρίς να έκμυστηρευθούν καθόλου τὸ ἀμοιβαίῳ αἰσθημά τους, τόσο ὁ Ροβέρτος, ὅσο κ' ἡ Φράγκα, ἤξεραν ὅτι ἀνταγαπώνται...

Ἀλλά καί ἡ Τερέζα τὸ ἤξερε αὐτό. Καί ἐπεδοκίμαζε ἐντελῶς τὸν ἔρωτά τους, γιατί εἶχε τὴν βεβαιότητα πὼς ὁ Ροβέρτος ἦταν ἀξίος τῆς Φράγκας, καί τῆς ἔκανε τὴ ζωὴ εὐτυχισμένη.

Μονάχα ἡ μὴς "Αντριου, ἀγαθὴ κι' ἀφελὴς καθὼς ἦταν, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτε.

"Ἦταν πειά ἀρχὲς Ἀπριλίου.

Ὁ Ροβέρτος τὸν περασμένο χρόνο εἶχε στείλει στὴν καλλιτεχνικὴ ἔκθεσι, μετὰ τὴν συγκατάθεσι τοῦ Ἀνδρέα, τὴν περίφημη ἐκείνη προτομὴ τῆς Τερέζας, καί εἶχε γίνεϊ πολὺς λόγος γι' αὐτόν. Τώρα, ἀσφαλῶς θ' ἀξιωνόταν μεγαλύτερης προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ κοινού, γιατί ἐπρόκειτο νὰ ἐκθέσῃ ἀξιολογώτερα ἔργα. Ἄν πετύχαινε, θά ἔπαιρνε τὸ πρῶτο βραβεῖο κι' ἔτσι θ' ἀποκτούσε μεγάλη φήμη, θά λάθαινε παραγγελίες καί τὸ σπουδαιότερο γι' αὐτόν, θά γινόταν πὼς ἀξίος τῆς ἀγάπης τῆς Φράγκας.

Τὰ ἔργα λοιπὸν πὼς ἔστειλε στὴν ἔκθεσι ἐκείνο τὸ χρόνο, ἦσαν δύο κι' ἔγιναν παμφηφεί δεκτὰ ἀπὸ τὴν εἰδικὴ ἐπιτροπὴ. Τὸ πρῶτο παρίστανε τὴ Μινιὸν νὰ κλαίη νοσταλγῶντας τὴν πατρίδα της καί τὸ ἄλλο πὼς ἦταν πολὺ ἀνώτερο ἀπ' τὸ πρῶτο, μιὰ νεαρὴ παρισινὴ ἀριστοκράτιδα. Ἐννοεῖται, πὼς καί στὰ δύο, ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ μοντέλλο τοῦ τῆ Φράγκα.

"Ὅλοι οἱ καλλιτέχναι πὼς εἶχαν δὴ τὰ ἀγάλματα αὐτὰ, ἦσαν βέβαιοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Ροβέρτου. Ἡ Τερέζα χαμογελοῦσε καθὼς συλλογιζόταν τὸ θρίαμβο ἐκείνου πὼς ἀπὸ καιρὸ τὸν ἀποκαλοῦσε ἀδελφὸ της καί ἡ Φράγκα, με μυστηριώδες ὕφος εἶχε πῆ στὸ Ροβέρτο:

— "Ὅταν θά πάρης τὸ πρῶτο βραβεῖο, θά ξαναγυρίσω ἐπίτηδες ἀπὸ τὴ Νορμανδία γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικὸ καί νὰ σοῦ φέρω καί τὴ δικὴ μου ἀμοιβή.

Χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ρωτήσῃ τὴν νεὰ πὼς λάτρευε ποιά ἦταν ἡ ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ὁποία τοῦ μιλοῦσε καί χωρὶς νὰ μαντέψῃ ἢ νὰ φαντασθῆ τίποτε, ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι πὼς τοῦ ἔκαναν τὰ λόγια της.

* * *

Οἱ ντε Ροσβέλ ἐπρόκειτο νὰ φύγουν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν Νορμανδία.

Ἐνῶ ἡ μὴς Σίμπυλ ἔκανε τὶς προετοιμασίες της, εἶδε νὰ μπαίνει στὴν κάμαρή της ἡ Φράγκα, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν ὡς ἄστρα.

— Φόρεσε γρήγορα τὸ καπέλλο σου καί τὸ ἐπανωφόρι σου, γιατί θά βγοῦμε ἀμέσως ἔξω...

— Καί πὼς θά πάμε,

— Στῆς Τερέζας. Ἐπειδὴ φεύγουμε αὔριο, παρακάλεσα τὴν Τερέζα νὰ μὴν πάη σήμερα στὸ τυπογραφεῖο γιὰ νὰ περασσομε ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί. Θά φάη μαζί μας κι' ὁ Ροβέρτος καί σὲ προειδοποιῶ ὅτι τὸ πρόγευμα αὐτὸ γίνεται γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες μου.

Καί κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε μπροστὰ της, ἡ μὴς Σίμπυλ δὲν θ' ἀπόμεινε τόσο κατάπληκτη.

— Πρόγευμα γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες σου; τριάντισε. Εἶσαι στὰ καλά σου, Φράγκα; Τί εἶνε αὐτὰ πὼς λές;

— Λέω ὅτι ἀγαπῶ τὸ Ροβέρτο ἀπάντησε ἡ νεὰ, κι' ὅτι ὁ Ροβέρτος μ' ἀγαπᾷ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ἰδωθήκαμε, συνδεθήκαμε γιὰ πάντα.

— Σοῦ τὸ εἶπε ὁ Ροβέρτος ὅτι σ' ἀγαπᾷ...

— Δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ οὔτε λέξι σχετικῶς...

— Ἀλλὰ τότε, ρώτησε ἡ Σίμπυλ, πὼς ἡ κατάπληξι της μεγάλωνε ὀλοένα, πὼς τὸ ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπᾷ;

Ἡ Φράγκα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ της καί ἀπάντησε:

— Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ μᾶς τὸ λένε αὐτὸ, γιὰ νὰ τὸ μαντεύουμε καί νὰ τὸ καταλαβαίνουμε;

Ἡ μὴς "Αντριου ἀπομάκρυνε ἡσυχὰ τὴ νεὰ πὼς τόσο ἀγαποῦσε καί ψιθύρισε:

— Σὲ παρακαλῶ, κάθησε ἡσυχὰ καί μὴ μὲ κάνης νὰ συγχιζῶμαι γιατί, καθὼς μαντεύω, πρόκειται νὰ μοῦ ζητήσῃς σπουδαῖα πράγματα...

— "ὦ! πόσο ὀδυερκὴς εἶσαι, καλὴ μου Σίμπυλ! εἶπε ἡ Φράγκα μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο πὼς τὴν ἔκανε ἀκόμα πὼς χαριτωμένη.

Ἐπειτα παίρνοντας μετὰ μιὰς σοβαρὸ ὕφος, ἐξακολούθησε:

— "Ἄκουσε, ἐσὺ πὼς εἶσαι ἡ ἀληθινὴ μητέρα μου, ἐσὺ πὼς ἀντιπροσώπευες πάντα κοντὰ μου τὴ χαμένη μητέρα μου: Με ἀγαποῦσες πάντοτε, ὅπως μ' ἀγαποῦσε ἐκείνη. Γι' αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀναγκαῖα σήμερα ἡ συγκατάθεσι σου κ' ἡ εὐλογία σου, κι' ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ τὶς ἀρνηθῆς...

Ἡ Σίμπυλ, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ, θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— "Ἄκουσε, Φράγκα! εἶπε. Τὰ συλλογίστηκες καλά αὐτὰ πὼς μοῦ λές;... Ἐσὺ... ἐσὺ, νὰ παντρευθῆς μ' αὐτὸ τὸ νεῶ πὼς δὲν ἔχει οὔτε ὄνομα... Ἐσὺ πὼς θά ἔπρεπε νὰ πάρης ἕναν πρίγκηπα;...

Ἡ Φράγκα τὴν διέκοψε λέγοντάς της:

— Ἀγαπημένη μου Σίμπυλ, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη σου μετὰ σὲ τυφλώνει κάπως. Οὔτε καλύτερη, οὔτε χειρότερη εἶμαι ἀπὸ τὴς καὶ τὴς ἄλλες νέες τῆς ἡλικίας μου. Ἐχω ἀρκετὰ προτερήματα, χάρις στὶς δικές σου φροντίδες, τὸ πρῶτο ὅμως ἀπ' τὰ προτερήματά μου αὐτὰ εἶνε νὰ ξέρω καλά τί θέλω καί νὰ κάνω ὅ,τι ἀποφασίζω...

Σοῦ τὸ εἶπα κιόλας. Ἀγάπησα τὸν Ροβέρτο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς τὸν εἶδα. Μοῦ πήρε τὴν καρδιά μου μόλις ἄκουσα τὴν Τερέζα νὰ μοῦ διηγῆται τὴν ἀφοσίωσι πὼς τῆς ἔδειξε... Τὰ μεγάλα του μάτια μετὰ τὸ καθαρὸ τους βλέμμα, ἀναστάτωσαν τὴν καρδιά μου... Μοῦ φαινόταν πὼς τὸν ἤξερα ἀνέκαθεν καί πὼς ἀνέκαθεν τὸν ἀγαποῦσα... "Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, ὅ,τι κι' ἂν ἔλεγε, δὲν μοῦ φαινόταν καινούργιο ἢ ξένο, καί κάθε ἐκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του, μοῦ ἦταν ὡς γνῶριμη.

— Ἄντιο, Τερέζα μου... Χαῖρε!...

(Ἄκολουθεῖ)